

05-12-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল – এয়া পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত অনাদি নাটক, এই নাটকত প্ৰত্যেক ভাৱীয়াৰ ভাও নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে,
মোক্ষ কোনেও পাব নোৱাৰে"**

*প্ৰশ্ন :- শিৱবাবা অশৰীৰী হয়, তেওঁ শৰীৰত কিহৰ বাবে আহে? কোনটো কাম কৰে আৰু কোনটো নকৰে?

*উত্তৰ :- বাবাই কয় – সন্তানসকল, মই এই শৰীৰত তোমালোকক কেৱল মুৰুলী শুনাবলৈ আহোঁ। মই মুৰুলী শুনোৱাৰ কামহে কৰোঁ। মই খোৱা-বোৱা কৰিবলৈ নাহোঁ। মই আহিছোঁ তোমালোকক নতুন ৰাজধানী দিবলৈ। বাকী সকলো সোৱাদ এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) আত্মাই লয়।

*গীত :- আকাশ সিংহাসন এৰি দিয়া... (ছোড় ভী দে আকাশ সিংহাসন...)

ওঁম্ শান্তি। গীতো সেয়া বজোৱা হয় যাৰ লগত নিজৰ সম্পৰ্ক থাকে। আকাশৰ কোনো সিংহাসন নাথাকে। আকাশ এই শূন্যক কোৱা হয়। বাকী আকাশ তত্বত সিংহাসন নাই। পৰমপিতা পৰমাত্মা এই আকাশৰ সিংহাসনত নাথাকে। পিতাই সন্তানসকলক বুজাইছে – মই পৰমপিতা পৰমাত্মা আৰু তোমালোক সন্তানসকল যিসকল আত্মা হোৱা, দুয়ো এই সূৰ্য, চন্দ্ৰ, তৰাৰ সিপাৰে থাকো, তাক মূলবতন বুলি কোৱা হয়। যেনেকৈ ইয়াত আকাশত সূৰ্য, চন্দ্ৰ, তৰা আছে তেনেকৈ হুবহু ব্ৰহ্মৰ নিচিনাকৈ মহাতত্বতো আত্মাসকল থাকে। যেনেকৈ তৰাবোৰ আকাশত ওপঙি থাকে, কোনো বস্তুৰ ওপৰত আধাৰ লৈ নাথাকে। আমি আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা পিতা, আমি সকলোৱে মহাতত্ব নিবাসী। তৰাৰ নিচিনাই হয়। জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান চন্দ্ৰমা, জ্ঞানৰ তৰাবোৰ। এতিয়া এয়াতো বুজোৱা হৈছে যেতিয়া মানুহৰ ভীৰ (দুখ) হয় তেতিয়া মই আহোঁ। পুৰণিক নতুন কৰি নিশ্চয় গঢ়ি তুলিব লাগে। পুৰণি দুনিয়াতে মানুহৰ ভীৰ হয়, কলিয়ুগত হৈছে দুখৰ ভীৰ। স্বৰ্গততো সুখেই সুখ। মই পুনৰ আহি সহজ জ্ঞান আৰু সহজ ৰাজযোগ শিকাবলগীয়া হয়। সকলোৱে আহ্বান কৰে যে আহ। কৃষ্ণৰ কাৰণে নকয় যে সিংহাসন এৰি আহি যোৱা। কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰত সিংহাসন শব্দটি শোভা নাপায়। তেওঁতো ৰাজকুমাৰ আছিল নহয় জানো। সিংহাসন বুলি তেতিয়া কোৱা হয় যেতিয়া ৰাজপাটত বহে। অৱশ্যে হয়, সৰু শিশুক পিতাই কোলাত বা কাষত বহুৱাই ল'ব পাৰে। সেয়েহে পিতাই বুজায় – আত্মাসকল মূলবতনত তৰাৰ দৰে থাকে। পাছত তাৰ পৰা ক্ৰমানুসৰি আহি থাকে। তৰা কেনেকৈ তললৈ খহি পৰে সেয়া দেখুৱাই নহয় জানো। তাৰ পৰাও আত্মাসকল আহি পোনে পোনে গৰ্ভলৈ যায়। এইটো ভালদৰে লিখি ৰাখা – প্ৰত্যেক আত্মাই সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাৰ মাজেৰে পাৰ হ'বই লাগিব। যেনেকৈ প্ৰথমতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আহিব তেতিয়া তেওঁলোকে সতো-ৰজো অৱস্থাৰ মাজেৰে পাৰ হৈ, পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ আকৌ তমোপ্ৰধান অৱস্থা পাবই লাগিব। প্ৰত্যেকৰে এনেকুৱা। উভতি যাব নোৱাৰে। ইব্ৰাহিম, বৌদ্ধ আহে, তেওঁলোকেও সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাৰ মাজেৰে পাৰ হ'বলগীয়া হয়, পুনৰ্জন্ম ল'বলগীয়া হয়। দ্বাপৰত ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আহে। তাৰ পৰা পুনৰ্জন্ম আৰম্ভ হয় আকৌ তমোপ্ৰধান হ'ব লাগে। এতিয়া তেওঁলোকৰ সংগতি কোনে কৰিব? সংগতিদাতাতো এজনেই শিৱ। তেওঁ কয় সকলোৰে সংগতি কৰিবলৈ মই আহিবলগীয়া হয়। মোৰ নিচিনা কাম আৰু কোনেও কৰিব নোৱাৰে। মই দেৱী-দেৱতা ধৰ্মও প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই আছোঁ। গতি আৰু সংগতিদাতাতো ময়েই হওঁ। যেতিয়া তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ যোৱা তেতিয়া মই তোমালোকক উভতাই লৈ যাওঁ। তোমালোকৰো সংগতিও কৰোঁ। তোমালোকৰ লগতে যি অনেক ধৰ্মাৱলম্বী আছে সেই ধৰ্ম

প্ৰতিষ্ঠাপকসকলৰ লগতে সকলোকে উদ্ধাৰ কৰোঁ। তোমালোকক জ্ঞানেৰে শৃংগাৰ কৰি স্বৰ্গৰ মালিক লক্ষ্মী অথবা নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰ লায়ক কৰি তোলোঁ। পুনৰ তোমালোকক উভতাই লৈ যাওঁ। সকলোকে প্ৰথমতে মুক্তিধামলৈ পঠাই দিওঁ, সকলোৰে সংগতি দাতাও হওঁ। অন্য ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক যিসকল আহে তেওঁলোকে সংগতি নকৰে। তেওঁলোকে কেৱল নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি তাৰ বৃদ্ধি কৰাত লাগি যায়। নিজৰ ধৰ্মত পুনৰ্জন্ম লৈ সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাৰ মাজেৰে পাৰ হ'ব। এতিয়া সকলোৱে তমোপ্ৰধান। এতিয়া এওঁলোকক পাৰন সতোপ্ৰধান কোনে কৰি তুলিব? পিতাই নিজে বহি সন্তানসকলক বুজায়। ভগৱান আহি সকলোৰে সংগতিও কৰে, ভাৰতক স্বৰ্গও কৰি তোলে। জীৱনমুক্তিৰ বাবে ৰাজযোগ শিকায় সেইবাবে পিতাৰ ইমান মহিমা। গীতা হৈছে সৰ্বশাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি। কিন্তু কৃষ্ণৰ নাম লিখি দিয়া বাবে ভগৱানক পাহৰি গ'ল। ভগৱান হৈছে সকলোৰে সংগতিদাতা সেইবাবে গীতা সকলো ধৰ্মৰ বাবে ধৰ্মশাস্ত্ৰ, সকলোৱে ইয়াক মানিব লাগে। সংগতিৰ বাবে আন কোনো শাস্ত্ৰ নাই। সংগতি দিওঁতা হৈছে এজনেই। গীতা তেওঁৰেই। তোমালোক সন্তানসকলক সংগতিৰ জ্ঞান দি আছে। গীতাত শিৱৰ নাম থাকিলে সকলো ধৰ্মাৱলম্বীৰে গীতাই শাস্ত্ৰ হ'লহেঁতেন। পিতাই সকলোকে কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোৰ লগত যোগ লগোৱা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোক মোৰ ধামলৈ আহি যাব। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীকে সংগতি কৰোতা ময়েই হওঁ। বাকীসকলতো আহেই নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। মনুষ্যই কয় কি মোক্ষ প্ৰাপ্তি নহ'ব নেকি? পিতাই কয় – নহয়। যিসকল আত্মা আছে, সকলোৰে নাটকত পাৰ্ট নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কাৰো ভাও সলনি হ'ব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকৰে পূৰা ভাওৰ অনাদি নাটক ৰচি থোৱা আছে। নাটক অনাদি, তাৰ আদি, মধ্য অন্ত নাই। সৃষ্টিৰ আদি বুলি সত্যযুগক কোৱা হয় আৰু অন্ত বুলি কলিযুগক কোৱা হয়। বাকী নাটকৰ আদি-অন্ত নাই। নাটক কেতিয়া ৰচা হ'ল, সেয়া ক'ব নোৱাৰি। এইটো প্ৰশ্ন উত্থাপিত হ'ব নোৱাৰে।

পিতাই বুজাইছে যে অন্য যিবোৰ শাস্ত্ৰ আছে, তাৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেকে আহি নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। সংগতি কৰা নাই। তেওঁলোকে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে, তেওঁৰ পাছে পাছে বৃদ্ধি হৈ যায়। কিমান গুঢ় পইণ্ট আছে। এয়া (নিবন্ধ) লিখাৰ নিচিনা হয়। ইয়াত মিছা কোৱাৰ কথা নাই। এই নাটক হৈছে হৰা আৰু জিকাৰ। সত্যযুগত পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰ নাথাকে। পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া এইটো কথাও বুজিব যে আমাক ব্ৰাহ্মণসকলক তেৱেঁই ৰচিছে। তোমালোককতো সন্মুখত কয় যে মই ৰচোতা হওঁ। এই সংগম হৈছে ব্ৰাহ্মণসকলৰ নতুন দুনিয়া। টিকনিৰ কথাতো কোনেও নাজানে। বিৰাট ৰূপ বনায়। তাত দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰক দেখুৱায়। ব্ৰাহ্মণক পাহৰি গ'ল। সত্যযুগত হৈছে দেৱতা, কলিযুগত হৈছে শূদ্ৰ। সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণক নাজানে। এই ৰহস্য পিতা আহি বুজায়। বাবাই কয় – পৱিত্ৰতা অবিহনে কেতিয়াও ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। বাবাই বুজায় – কিমান অনেক বেদ-শাস্ত্ৰ আছে। পৰিক্ৰমা কৰায়। মন্দিৰৰ পৰা চিত্ৰ উলিয়াই পৰিক্ৰমা কৰি পুনৰ মন্দিৰলৈ লৈ আহে। বাবা অনুভৱী হয়। শাস্ত্ৰ গাড়ীত ভৰাই পৰিক্ৰমা কৰিছিল, এনেকৈয়ে দেৱতাৰ চিত্ৰও গাড়ীত ৰাখি পৰিক্ৰমা কৰায়। এই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ।

তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি। তোমালোকে গোটেই বিশ্বৰ সংগতি কৰা। কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে দেলৱাড়া মন্দিৰ হুবহু এওঁলোকৰ স্মৃতিচিহ্ন। এনেকুৱা মন্দিৰ ক'তো নাই। জগদম্বা আছে, শিৱবাবাও আছে। শক্তিসকলৰ স্থানো ৰখা আছে। ভক্তিমাৰ্গত পুনৰ এনেকুৱা মন্দিৰ সজাব। আকৌ বিনাশ হ'লে এই সকলোবোৰ খতম হৈ যাব। সত্যযুগত কোনো মন্দিৰ নাথাকে। এই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ বিস্তাৰ। জ্ঞানততো মৌন হৈ থাকিব লাগে। এজন শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। শিৱবাবাক পাহৰি আনৰ স্মৃতিত থাকিলে অন্ত সময়ত ফেইল হৈ যাব। ফেইল হ'ব নালাগে। মনুষ্য মৰিবৰ সময়ত কয় ৰাম ৰাম বুলি কোৱা, কিন্তু তেনেকৈ স্মৃতিলৈ নাহে। তথাপি গায়ন কৰা হয় অন্তকালত যিয়ে

নাৰায়ণক স্মৰণ কৰে... কথা এতিয়াৰ। খেৰৰ জুমুঠি স্বৰূপ এই দুনিয়াত জুইতো লাগিবই। অন্ত সময়ত যিয়ে নাৰায়ণক স্মৰণ কৰে। যথাযথ এতিয়া তোমালোকে বুজিছা আমি লক্ষ্মী অথবা নাৰায়ণক বৰণ কৰিম। স্বৰ্গৰ কাৰণে তৈয়াৰ হৈ আছে। বাবাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও এই জ্ঞান দিব নোৱাৰে। এই বাবায়ো (ব্ৰহ্মা) কয় যে এতিয়া মোক শিৱবাবাই কৈছে। ইয়াকে শক্তি সেনা বা পাণ্ডৱ সেনা বুলি কোৱা হয়। পাণ্ডৱ নাম হৈছে মহাৰথীসকলৰ। শক্তিসকলক আকৌ সিংহৰ ওপৰত আৰোহণ কৰা দেখুৱায়। সেয়েহে পিতাই কয় কল্পৰ আগতে যেনেকৈ সহজ ৰাজযোগ শিকাইছিলো, হুবহু সেইদৰে শিকাই আছে। যিবোৰ কাৰ্য কৰা হয় সেয়াই কল্প-কল্প চলিব। তাত পাৰ্থক্য আহিব নোৱাৰে। পুনৰ কল্প কল্প এয়া পাৰ্ট চলিব। বাবাই কয় – তোমালোকক গুঢ়-গুঢ় কথা শুনাওঁ। পিছলৈ কি হ'বলগীয়া আছে সেয়াতো পাছতে শুনাম নহয় জানো। এতিয়া সকলো শুনাই দি উভতি গুচি যাওঁ নেকি? অন্তলৈকে নতুন পইণ্ট শুনাই থাকিম। আমি গীতাৰ মহিমা বহুত কৰো। কিন্তু সেই গীতা বা মহাভাৰততো হিংসক যুদ্ধ আদি দেখুৱাই দিছে। এতিয়া যুদ্ধতো নাই। তোমালোকৰতো হৈছে যোগবলৰ কথা। অহিংসাৰ অৰ্থ কোনেও নাজানে। কেৱল স্ত্ৰীক নৰকৰ দুৱাৰ বুলি কৈ দিছে। প্ৰকৃততে নৰকৰ দুৱাৰতো দুয়োজনে হয়। এতিয়া তেওঁলোকক স্বৰ্গৰ দুৱাৰ কোনে কৰি তুলিব? সেয়া কৰাৰ শক্তি ভগৱানৰহে আছে। এই গীত বাবাই ৰচনা কৰোৱাইছে। আকৌ ৰচনা কৰাসকলে কোনোৱে ঠিককৈ ৰচিছে, কোনোৱে ভুলকৈ ৰচিছে। সানমিহলি কৰি দিছে। নিশাৰ পথিক ভাগৰি নাযাবা... এনেকুৱা গীত মই ৰচনা কৰোৱাইছো। গতিকে ইয়াৰ কথাবোৰ বেলেগ। গোশালাও হয়, বনবাসো হয় কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। কি মই জানো কাৰোবাক পলুৱাই আনিলো? কাৰোবাক কেতিয়াবা কৈছিলো জানো যে কৰাচীলৈ গুচি আহা? এই শক্তিসকলক সোধা? এয়া নাটকতে পাৰ্ট আছিল। যাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হৈছিল গুচি আহিছিল। গতিকে শুদ্ধ কি সেয়া পিতাই বহি বুজায়। শাস্ত্ৰত যিবোৰ লিখা আছে সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। তাৰ দ্বাৰা মোৰ সৈতে মিলিত হ'ব নোৱাৰে, মোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰে। মই পথ প্ৰদৰ্শক হৈ ইয়ালৈ আহিবলগীয়া হয়। কয় – এনেকুৱা শৰীৰ কিয় লোৱা নাই যি গৃহস্থী নহয়। হেৰ', মইতো গৃহস্থীৰ শৰীৰতে আহি তেওঁক জ্ঞান দিব লাগে। তেওঁৰে ৪৪ জন্মৰ কথা কওঁ। তেন্তে এয়া কিমান গুঢ় কথা। এয়া নতুন ধৰ্মৰ বাবে নতুন কথা, জ্ঞানো নতুন। পিতাই কয় – কল্পই কল্পই মই এই জ্ঞান শুনাওঁ। অন্য কোনেও এনেকৈ নকয় যে মই কল্পই কল্পই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহোঁ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কোনেও নকয় যে আমি পুনৰ ৰাজত্ব কৰিবলৈ আহিছো। তাত এই জ্ঞানেই প্ৰায় লোপ হৈ যায়। শাস্ত্ৰতো পাছত অনেক ৰচনা কৰি দিছে। আমি ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাবে এখনেই গীতা। ধৰ্মও প্ৰতিষ্ঠা কৰো আৰু সকলোৰে সংগতিও কৰো। দুটা কাম নহ'ল জানো। এতিয়া মই যি শুনাও সেয়া শুদ্ধ নে তেওঁলোকে শুনোৱা কথাবোৰ শুদ্ধ। সেয়াতো তোমালোকে জানা। মই কোন? মই সত্য হওঁ। মই কোনো বেদ শাস্ত্ৰ নুশুনাওঁ। হয়, এওঁতো (ব্ৰহ্মাই) বহুত পঢ়িছে কিন্তু তেওঁ জানো শুনায়। এয়াতো শিৱবাবাই নতুন নতুন কথা শুনায়, শিৱবাবাতো অশৰীৰী হয়। কেৱল এই মুৰুলী শুনোৱা কাম কৰিবলৈ আহে, খোৱা-বোৱা কৰিবলৈ নাহে। মইতো আহিছোৱেই তোমালোক সন্তানসকলক পুনৰ ৰাজধানী দিবলৈ। সোৱাদ এওঁৰ আত্মাই লয়।

সকলোৰে ধৰ্ম বেলেগ, তেওঁলোকে নিজৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰ পঢ়িব লাগে। ইয়াততো অনেক শাস্ত্ৰ পঢ়ি থাকে, সাৰ একোৱে নাই। যিমনে পঢ়ি থাকে, সংসাৰ অসাৰ হৈ যায়। তমোপ্ৰধান হ'বই লাগে। পোন প্ৰথমে সৃষ্টিলৈ তোমালোক আহিছা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে মাতা-পিতাৰ পৰা জন্ম লৈছা। সেইফালে হৈছে আসুৰী কুটুম্ব, ইয়াত হৈছে ঈশ্বৰীয় কুটুম্ব পাছত গৈ দৈৱী জন্ম ল'বা, স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা। মাতা-পিতাৰ মতত চলিলে স্বৰ্গৰ প্ৰচুৰ সুখ পাবা। বাকী ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞত বিধিনিষেধ নিশ্চয় পৰিব। পিতাই কয় – সন্তানসকল, বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লেহে তোমালোক জগতজীৎ হ'ব পাৰা। এনেকুৱাতো নহয় যে বিয়া নকৰালে কমযোৰ হৈ থাকি যাবা। সন্ন্যাসীসকল পৱিত্ৰ হৈ থাকে আৰু

তেতিয়া তেওঁলোক কিমান মোটা, স্বাস্থ্যবান হৈ যায়। ইয়াততো মগজুৰ কাম, মেহনত আছে, দধীচি ঋষিৰ উদাহৰণ আছে নহয় জানো। সন্ন্যাসীসকলেতো বহুত পুষ্টিকৰ খাদ্য পায়। বাবাই নিজেও বহুত পুষ্টিকৰ খাদ্য খুৱাইছিল। ইয়াততো বহুত সংযমী হ'ব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) জ্ঞান ভালদৰে ধাৰণা কৰিবলৈ পৰিত্ৰতাৰ ব্ৰত ৰাখিব লাগে। এয়া অন্তৰ সময় সেইকাৰণে এনেকুৱা অভ্যাস কৰিব লাগে যাতে এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনো স্মৃতিলৈ নহে।
- (2) দধীচি ঋষিৰ নিচিনা সেৱা কৰি বিকাৰৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি জগতজীৱ হ'ব লাগে।

*বৰদান:- বুদ্ধিক নিৰ্দেশনা অনুসৰি শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত স্থিত কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা

কিছুমান সন্তানে যেতিয়া যোগত বহে তেতিয়া আত্ম-অভিমানী হোৱাৰ সলনি সেৱা স্মৃতিলৈ আহে, কিন্তু এনেকুৱা হ'ব নালাগে কিয়নো অন্তিম সময়ত যদি অশৰীৰী হোৱাৰ সলনি সেৱাৰো সংকল্প উদয় হয় তেন্তে চেকেণ্ডৰ পেপাৰত ফেইল হৈ যাবা। সেই সময়ত পিতাৰ বাহিৰে, নিৰাকাৰী, নিৰ্বিকাৰী, নিৰংহকাৰী – অন্য একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নহে। সেৱা স্মৃতিলৈ আহিলেও সাকাৰত আহি যাবা সেইবাবে এইটো অভ্যাস কৰা যে যি সময়ত যিটো স্থিতিত স্থিত হ'বলৈ বিচৰা, স্থিত হৈ যোৱা – তেতিয়া কোৱা হ'ব মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান, কণ্ট্ৰোলিং (নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ) আৰু ৰুলিং (শাসন কৰাৰ) পাৱাৰৰ (শক্তিৰ) অধিকাৰী।

*শ্লোগান:- যিকোনো পৰিস্থিতিক সহজে পাৰ কৰাৰ সাধন হ'ল – এক বল, এক ভৰসা।

ওঁম্ শান্তি!!

***